

Rodzaje zawodów prawniczych

Autor treści:
Irlandia

Irlandia

Na tej stronie przedstawiono przegląd zawodów prawniczych w Irlandii.

Zawody prawnicze – wprowadzenie

Zgodnie z art. 34 konstytucji oraz odpowiednimi ustawami: przede wszystkim ustawą o utworzeniu i ustroju sądów (Courts Establishment and Constitution Act) z 1961 r. oraz ustawą o sądach zawierającą przepisy uzupełniające (Courts Supplemental Provisions Act) z 1961 r., z późniejszymi zmianami, wymiar sprawiedliwości w państwie sprawują sędziowie. Sędziowie są powoływani spośród kandydatów wykonujących zawody prawnicze. Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są w pełni niezawisli. Niezawisłość sędziowską zagwarantowano w konstytucji. Przedstawiciele zawodów prawniczych dzielą się na *solicitors* (którzy skupiają się na bezpośredniej obsłudze klienta) oraz *barristers* (specjalizujących się w postępowaniach przed sądem).

1. Sędziowie

Rada doradcza ds. powoływania na stanowiska sędziowskie (Judicial Appointments Advisory Board – JAAB) informuje rząd o tym, czy określone osoby wyznaczone na stanowiska sędziowskie nadają się do pełnienia swoich funkcji. Radę tę utworzono na mocy ustawy o sądach i urzędnikach sądowych (Court and Court Officers Act) z 1995 r. W skład rady wchodzi pierwszy prezes Sądu Najwyższego (Chief Justice), prezesi Wysokiego Trybunału (High Court), sądu okręgowego (*Circuit Court*) i sądu rejonowego (*District Court*), Rzecznik Generalny (Attorney General), wyznaczeni przedstawiciele Rady Palestry (Bar Council) i Towarzystwa Prawniczego (Law Society) oraz trzy osoby powołane przez Ministra Sprawiedliwości i Reformy Prawa. Sędziów powołuje prezydent po zasięgnięciu opinii rządu. Sędziowie są niezawisli i podlegają wyłącznie konstytucji i ustawom. Zgodnie z konstytucją liczbę sędziów ustala się w drodze okresowo uchwalanych ustaw.

W skład Sądu Najwyższego (Supreme Court) wchodzi pierwszy prezes Sądu Najwyższego, który stoi na czele tego Sądu, oraz siedmiu zwykłych sędziów określanych mianem „sędziów Sądu Najwyższego”. Prezes Wysokiego Trybunału jest również z urzędu członkiem Sądu Najwyższego. W skład Wysokiego Trybunału wchodzi prezes Wysokiego Trybunału, który odpowiada za ogólną organizację pracy tego sądu, i sędziowie określani mianem „sędziów Wysokiego Trybunału”. Pierwszy prezes Sądu Najwyższego i prezes sądu okręgowego są również z urzędu członkami Wysokiego Trybunału. Wysoki Trybunał składa się z prezesa i 35 sędziów. W skład sądu okręgowego wchodzi prezes sądu okręgowego i 37 zwykłych sędziów określanych mianem „sędziów sądu okręgowego”. Prezes sądu rejonowego jest również z urzędu członkiem sądu okręgowego. W skład sądu rejonowego wchodzi prezes sądu rejonowego i 63 innych sędziów określanych mianem „sędziów sądu rejonowego”. Wysokość wynagrodzenia sędziów ustala się w drodze okresowo uchwalanych ustaw.

Sędziów powołuje się spośród przedstawicieli zawodów prawniczych, tj. wykwalifikowanych prawników *solicitors* lub *barristers* dysponujących odpowiednim doświadczeniem zawodowym (innym niż praca naukowa). Zgodnie z sekcją 29 ust. 2 ustawy o sądach (przepisy uzupełniające) [Courts (Supplemental Provisions) Act] z 1961 r. na stanowisko sędziego sądu rejonowego może zostać powołany praktykujący *barrister* lub *solicitor* mający co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe. Zgodnie z art. 30 ustawy o sądach i urzędnikach sądowych (Courts and Courts Officers Act) z 1995 r. na stanowisko sędziego sądu okręgowego może zostać powołany *barrister* lub *solicitor* mający co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe. Zgodnie z ustawą

o sędziach i urzędnikach sądowych (Courts and Courts Officers Act) z 2002 r. na stanowisko sędziego Wysokiego Trybunału, Sądu Apelacyjnego (Court of Appeal) i Sądu Najwyższego może zostać powołany *barrister* lub *solicitor* mający co najmniej dwunastoletnie doświadczenie zawodowe. Jak wspomniano wcześniej, sędziowie są niezawisli i podlegają wyłącznie konstytucji i ustawom. Przy obejmowaniu urzędu składają przysięgę o następującej treści, zgodnie z art. 34 ust. 5 pkt 1 konstytucji:

„W obecności Boga Wszechmocnego ja, ..., uroczyście i szczerze składam przysięgę i oświadczam, iż będę należycie, wiernie oraz zgodnie z moją wiedzą i uprawnieniami sprawował funkcję Prezesa Sądu (lub inną funkcję) bez obawy lub stronnictwość, przychylności lub niechęci względem każdego człowieka oraz będę przestrzegał Konstytucji i ustaw. Niech Bóg mnie poprowadzi i wspomaga”.

Zgodnie z konstytucją sędziów Wysokiego Trybunału i Sądu Najwyższego można złożyć z urzędu wyłącznie wówczas, gdy udowodni się im zachowanie godzące w powagę urzędu lub brak kompetencji, a obie izby irlandzkiego parlamentu Oireachtas przyjmą w tej sprawie odpowiednie uchwały W ustawie o sądownictwie (Courts of Justice Act) z 1924 r. i w ustawie o sądownictwie (sąd rejonowy) [Courts of Justice (District Court) Act] z 1946 r. przewidziano zbliżone przepisy mające zastosowanie do sędziów sądów okręgowych i rejonowych.

2. Rzecznik Generalny (Attorney General) i Dyrektor ds. Oskarżenia Publicznego (Director of Public Prosecutions)

Zgodnie z art. 30 konstytucji Rzecznik Generalny jest „doradcą Rządu w kwestiach prawa i opinii prawnych”. Powołuje go prezydent na podstawie nominacji Taoiseach (irlandzkie określenie premiera). Rzecznik Generalny ma obowiązek złożyć urząd po dymisji Taoiseach. Co do zasady Rzecznik Generalny jest praktykującym prawnikiem (*barrister*) i starszym obrońcą (*senior counsel*). Choć nie ustanowiono wymogu zobowiązującego Rzecznika Generalnego do zaprzestania prywatnej praktyki na czas piastowania urzędu, w ostatnich latach można było zaobserwować taką tendencję.

Jako doradca rządu w kwestiach prawnych Rzecznik Generalny analizuje wszystkie projekty ustaw, które rząd zamierza przedłożyć dwóm Oireachtas (izbom parlamentu) w celu ich uchwalenia. Rzecznik Generalny doradza również rządowi w sprawach międzynarodowych takich jak ratyfikacja umów międzynarodowych. Inną funkcją Rzecznika Generalnego jest reprezentowanie społeczeństwa w sprawach dotyczących wykonywania praw publicznych. Rzecznik Generalny pełni tę funkcję, wszczynając postępowania sądowe lub wnosząc wobec nich sprzeciw. Mimo że Rzecznika Generalnego powołuje Taoiseach, jest on niezależny od rządu. W rozumieniu konstytucji Rzecznik Generalny zawsze występuje w roli głównego pozwanego w sprawach, w których kwestionuje się zgodność ustawodawstwa z konstytucją.

Przed 1976 r. wszystkie poważne przestępstwa były ścigane z oskarżenia Rzecznika Generalnego. Konstytucja stanowi, że funkcję tę może pełnić również inna osoba upoważniona z mocy prawa do działania w tym celu. Na mocy sekcji 2 ustawy o ściganiu przestępstw (Prosecution of Offences Act) z 1974 r., która weszła w życie w 1976 r., utworzono zatem instytucję Dyrektora ds. Oskarżenia Publicznego – celem było powołanie niepowiązanego politycznie urzędnika odpowiedzialnego za pełnienie tych funkcji. Choć Dyrektora powołuje rząd, jest on urzędnikiem służby cywilnej, a zatem – w odróżnieniu od Rzecznika Generalnego – nie składa urzędu w przypadku dymisji rządu. Zapewnia to ciągłość ścigania przestępstw. Ustawa z 1974 r. gwarantuje również Dyrektorowi ds. Oskarżenia Publicznego niezależność w wykonywaniu powierzonych mu obowiązków. Dyrektor może zostać odwołany ze stanowiska przez rząd, ale wyłącznie po opublikowaniu sprawozdania dotyczącego jego stanu zdrowia lub postępowania przez komisję składającą się z pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, sędziego Wysokiego Trybunału i Rzecznika Generalnego.

Dyrektor ds. Oskarżenia Publicznego (DPP) decyduje zatem, czy dana osoba powinna zostać oskarżona o popełnienie poważnego przestępstwa i jaki zarzut należy jej przedstawić. Choć wszystkie przestępstwa są ścigane w z oskarżenia DPP, większość mniej poważnych przestępstw może być ścigana przez Gardaí (irlandzka policję) bez konieczności kierowania akt sprawy do DPP. W takich przypadkach DPP ma prawo doradzać Gardaí w kwestii sposobu prowadzenia postępowania. Mimo że DPP przejął obowiązki Rzecznika Generalnego w zakresie ścigania przestępstw, Rzecznik Generalny zachował swoje uprawnienia w sprawach o charakterze międzynarodowym, takich jak postępowania ekstradycyjne.

3. Pracownicy Służby Sądowniczej (Courts Service)

Służba Sądownicza zatrudnia sekretarzy sądowych (*court registrars*) i urzędników sądowych (*court clerks*).

Urzednicy sądowi odpowiadają za ogólne funkcjonowanie administracji sądów. Główną funkcją sekretarza sądowego jest wspomaganie sędziego w trakcie posiedzeń sądu i dbanie o skuteczne zarządzanie działalnością administracyjną niezbędną do sprawnego działania sądów.

Służba Sądownicza jest niezależnym organem mającym osobowość prawną, który został utworzony w listopadzie 1999 r. przez rząd na mocy ustawy o Służbie Sądowniczej (Courts Service Act) z 1998 r. Służba Sądownicza podlega Ministrowi Sprawiedliwości i Równości oraz – za pośrednictwem Ministra – rządowi.

Służbie Sądowniczej powierzono pięć zadań:

- zarządzanie sądami;
- zapewnianie wsparcia sędziom;
- udzielanie obywatelom informacji na temat systemu sądownictwa;
- udostępnianie budynków sądowych, zarządzanie nimi i ich utrzymywanie w odpowiednim stanie;
- zapewnianie udogodnień osobom korzystającym z sądów.

4. Urzędnik służby cywilnej (*sheriff*)

W każdym hrabstwie w Irlandii działa urzędnik służby cywilnej (*sheriff*) odpowiedzialny m.in. za przejmowanie i sprzedawanie składników majątku w celu spłaty zadłużenia na podstawie orzeczenia sądu. Urzędników tych powołuje się na podstawie ustawy o urzędnikach sądowych (Court Officers Act) z 1945 r., przy czym w sekcji 12 ust. 5 tej ustawy wprowadzono wymóg, zgodnie z którym funkcję tę mogą pełnić wyłącznie prawnicy (*barristers* lub *solicitors*) mający pięcioletnie doświadczenie zawodowe lub osoby, które pełniły funkcję kierownika biura bądź głównego asystenta tego urzędnika lub jego zastępcy. Zgodnie z sekcją 12 ust. 6 lit. g) wspomnianej ustawy warunki zatrudnienia poszczególnych urzędników służby cywilnej, będące przedmiotem wcześniejszych sekcji tej ustawy, określa okresowo Minister Finansów, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości i Równości.

5. Prawnicy (*solicitors*)

[Towarzystwo Prawnicze Irlandii](#) (Law Society of Ireland) sprawuje nadzór nad kształceniem studentów, którzy chcą zdobyć kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu *solicitor*, i dysponuje uprawnieniami do nakładania kar dyscyplinarnych na wykwalifikowanych prawników (*solicitors*). Aby zdobyć wymagane kwalifikacje, kandydaci muszą złożyć egzaminy końcowe (*Final Examinations*, FE-1) organizowane dwa razy do roku, zazwyczaj wiosną i jesienią. Egzamin FE-1 składa się z ośmiu części: prawo spółek, prawo konstytucyjne, prawo zobowiązań, prawo karne, system prawa *equity*, prawo Unii Europejskiej, prawo nieruchomości i prawo deliktów. Kandydaci muszą następnie znaleźć odpowiedniego (praktykującego) prawnika (*solicitor*), który będzie pełnił funkcję ich patrona, aby móc rozpocząć pierwszą część kursu przygotowującego do wykonywania zawodu (Professional Practice Course I, PPC I). Kurs PPC I trwa od września do marca i obejmuje następujące zagadnienia: stosowane prawo gruntowe, prawo testamentowe i podatkowe, prawo spółek, kurs wprowadzający, prawo procesowe (cywilne i karne) i wykonywanie zawodu prawniczego w Irlandii (LPI). W trakcie kursu uczestnicy przyswajają różne umiejętności, m.in. zastępstwo procesowe w sprawach cywilnych i prowadzenie obrony w sprawach karnych, przesłuchiwanie i udzielanie porad, przeprowadzanie analiz prawnych, prawnicze umiejętności oratorskie, sporządzanie pism prawniczych, prowadzenie negocjacji i rozwój zawodowy. Po upływie 14 dni od złożenia egzaminu kończącego kurs PPC I kandydaci rozpoczynają praktyki zawodowe. Aby kandydat mógł rozpocząć kurs PPC II, Komisja ds. Kształcenia (Education Committee) musi oficjalnie potwierdzić, że pomyślnie złożył on egzamin kończący kurs PPC I. Po 11 miesiącach odbywania praktyk zawodowych (które trwają łącznie 24 miesiące) kandydat wraca na uczelnię prawniczą w celu rozpoczęcia kursu PPC II. Obejmuje on przedmioty takie jak prowadzenie praktyki zawodowej, etyka zawodowa i zarządzanie (obowiązkowe), a także szereg przedmiotów fakultatywnych podzielonych na trzy kategorie: kwestie biznesowe, praktyka i procedury oraz klienci indywidualni. Kurs ten rozpoczyna się zazwyczaj w kwietniu każdego roku i trwa 11 tygodni, uwzględniając egzaminy. Po pomyślnym ukończeniu kursu PPC II kandydaci wracają do kancelarii patrona, aby ukończyć pozostałą część praktyk zawodowych – dziesięć miesięcy, jeżeli aplikantowi nie zaliczono okresu praktyk poprzedzających ukończenie kursu PPC I, lub sześć miesięcy w przypadku zaliczenia tego okresu.

Aplikant może wystąpić o wpisanie go na listę *solicitors*, jeżeli:

- pomyślnie złożył wszystkie egzaminy;
- pomyślnie ukończył praktyki zawodowe oraz
- jego patron potwierdził, że jest on odpowiednią osobą do wykonywania tego zawodu.

Po wpisaniu danej osoby na listę *solicitors* może ona wystąpić o wydanie jej zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu (*practising certificate*).

Towarzystwo Prawnicze jest uprawnione do nakładania kar dyscyplinarnych na każdego wykwalifikowanego prawnika (*solicitor*). Zgodnie z ustawami o wykonywaniu zawodu *solicitor* (*Solicitors Acts*) z lat 1954–1994 sąd dyscyplinarny Towarzystwa Prawniczego jest uprawniony do badania zasadności zarzutów dotyczących niewłaściwego postępowania, takich jak zarzut sprzeniewierzenia środków publicznych. Po potwierdzeniu zasadności zarzutów sąd dyscyplinarny może samodzielnie ukarać danego prawnika (kara może obejmować nakaz zapłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego w wysokości nieprzekraczającej 15 000 euro) lub przekazać swoje ustalenia i zalecenia prezesowi Wysokiego Trybunału, który podejmie ostateczną decyzję w kwestii charakteru kary, jaką należy nałożyć na prawnika. Prezes jest uprawniony do zawieszenia prawa prawnika do wykonywania zawodu, a także do przywrócenia mu tego prawa. Jeżeli sąd dyscyplinarny stwierdzi, że *solicitor* pobierał zbyt wysokie honorarium od swoich klientów, nakazuje mu zwrócenie klientom nienależnie uzyskanych od nich środków.

Rozporządzenie nr 732 z 2003 r., zarządzenia Wspólnot Europejskich z 2003 r. (przyznawanie uprawnień do wykonywania zawodów prawniczych) [Statutory Instrument 732 of 2003, the European Communities (Lawyers' Establishment) Regulations 2003] stanowi, że prawnicy z państw członkowskich zainteresowani prowadzeniem działalności zawodowej jako *barrister* lub *solicitor* są zobowiązani wystąpić do Rady Palestry lub Towarzystwa Prawniczego z wnioskiem o wpisanie ich do odpowiedniego rejestru. Po rozpoznaniu i uwzględnieniu wniosku wydaje się zaświadczenie o wpisie do rejestru. Środek zaskarżenia od decyzji odmownej w tym przedmiocie wydanej przez Radę Palestry lub Towarzystwo Prawnicze rozpoznaje Wysoki Trybunał.

6. Prawnicy (*barristers*)

Honorowe Stowarzyszenie Korporacji Zawodowych (Honorable Society of King's Inns) organizuje podyplomowe szkolenia prawnicze prowadzące do przyznania tytułu *barrister-at-law* osobom zainteresowanym wstąpieniem do palestry (the Bar). Stowarzyszenie King's Inns to samorząd zawodowy działający pod nadzorem seniorów (*benchers*) Honorowego Stowarzyszenia Korporacji Zawodowych będących pracownikami wymiaru sprawiedliwości i prawnikami (*barristers*) z wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Aby zapisać się na kurs prowadzący do uzyskania tytułu *barrister-at-law*, należy legitymować się dyplomem ukończenia studiów prawniczych prowadzonych przez King's Inns (Diploma in Legal Studies) lub być absolwentem wydziału prawa, a następnie pomyślnie złożyć egzamin wstępny. Studia prowadzące do uzyskania Diploma in Legal Studies trwają dwa lata (w niepełnym wymiarze), natomiast kurs prowadzący do uzyskania tytułu *barrister-at-law* jest organizowany jako kurs trwający rok (w pełnym wymiarze) lub kurs modułowy trwający dwa lata. Po pomyślnym ukończeniu kursu absolwenci są powoływani do palestry w Sądzie Najwyższym przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego. Po uroczystości wpisują się oni na listę członków palestry. Zanim jednak mogą rozpocząć pracę zarobkową w zawodzie, muszą spełnić dodatkowe wymogi.

Aby móc prowadzić praktykę, prawnicy (*barristers*) muszą być członkami Biblioteki Prawniczej (Law Library). Biblioteka Prawnicza jest miejscem, w którym można pracować. Po uiszczeniu opłaty rocznej zapewnia ona także dostęp do tekstów i materiałów prawnych. Przed zapisaniem się do Biblioteki Prawniczej *barrister* musi wybrać swojego patrona – prawnika (*barrister*) o uznanej pozycji z co najmniej pięcioletnim doświadczeniem. *Barrister*, który niedawno uzyskał uprawnienia, pracuje pod nadzorem patrona na ogół przez jeden rok – w tym czasie określa się go mianem aplikanta (*devil*). Patron wprowadza aplikanta w arkana praktyki zawodowej i z reguły oczekuje od niego pomocy przy sporządzaniu pism procesowych i przeprowadzaniu analiz prawnych oraz występowania przed sądem w jego imieniu.

[Naczelna Rada Palestry Irlandii](#) (General Council of the Bar of Ireland), której działalność nie została uregulowana w ustawie, sprawuje nadzór nad wykonywaniem zawodu przez prawników (*barristers*). Rada, wybierana corocznie przez członków palestry, wydaje kodeks postępowania zawodowego palestry, zmieniany w miarę potrzeby przez członków palestry. W kodeksie określa się wymagania w stosunku do prawników wykonujących ten zawód.

Dochodzenia w sprawie zarzutów o naruszenie kodeksu postępowania prowadzi Komisja ds. Praktyki Zawodowej Naczelnej Rady Palestry, w której skład wchodzi również osoby nienależące do palestry. Komisja ma prawo nakładać grzywny i wystosowywać upomnienia, a także zawieszać w prawach lub skreślać z listy członków Biblioteki Prawniczej. Decyzję Komisji można zaskarżyć do Rady Odwoławczej (Appeals Board), w skład której wchodzi sędzia sądu okręgowego i ławnik.

Do niedawna panowała tradycja, że *barrister* otrzymywał polecenia od prawnika (*solicitor*), a bezpośrednie kontakty z prawnikami (*barristers*) były zabronione. Praktyka ta została przeanalizowana przez Komisję Sprawiedliwego Handlu (Fair Trade Commission), która w sprawozdaniu z 1990 r. uznała całkowity zakaz bezpośredniego kontaktu z prawnikami (*barristers*) za restrykcyjną praktykę i zaleciła wykreślenie tego zakazu z kodeksu postępowania. Komisja przyznała przy tym, że w niektórych przypadkach stałe zaangażowanie prawnika (*solicitor*) jest pożądane. Komisja zarekomendowała uchylenie wszelkich przepisów ustawowych lub innego rodzaju przepisów zobowiązujących prawnika (*solicitor*) do fizycznego stawiennictwa w sądzie w celu instruowania członka palestry (*barrister*). Choć zaleceń tych nie wdrożono w całości, w kodeksie postępowania wprowadzono szereg zmian służących zapewnieniu możliwości nawiązania bezpośredniego kontaktu z członkiem palestry (*barrister*) za pośrednictwem określonych uznanych organizacji zawodowych.

Członkowie palestry (*barristers*) dzielą się na młodszych obrońców (*junior counsel*) i starszych obrońców (*senior counsel*). Zwyczajowo członkowie palestry praktykują przez szereg lat jako młodszy obrońcy przed podjęciem decyzji o tym, czy chcą zostać starszymi obrońcami. Taki awans nie następuje automatycznie – niektórzy młodszy obrońcy nigdy nie decydują się wystąpić z wnioskiem o przyznanie im statusu starszych obrońców. Co do zasady większość z nich rozważa możliwość zostania starszym obrońcą po 15 latach praktyki zawodowej. Ci, którzy wyrażają wolę uzyskania tytułu starszego obrońcy, występują ze stosownym wnioskiem do Rzecznika Generalnego, ale samego powołania na to stanowisko dokonuje rząd na podstawie rekomendacji Rzecznika Generalnego, który zasięga również w tym względzie opinii pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, prezesa Wysokiego Trybunału i przewodniczącego Rady Palestry.

Ogólnie rzecz biorąc, młodszy obrońcy sporządzają projekty pism procesowych i prowadzą niektóre sprawy sądowe, zazwyczaj – choć nie zawsze – przed sądami niższej instancji. Do obowiązków starszego obrońcy należy analizowanie projektów pism procesowych sporządzonych przez młodszych obrońców oraz prowadzenie trudniejszych spraw przed Wysokim Trybunałem i Sądem Najwyższym.

7. Sekretarze sądowi (*county registrars*)

Sekretarze sądowi to wykwalifikowani prawnicy (*solicitors*) powoływani przez rząd. Wykonują oni funkcje quasi-sądowe w sądzie okręgowym i są odpowiedzialni za zarządzanie sekretariatami sądu okręgowego.

Urzędnicy rejestrowi hrabstwa pełnią również funkcję urzędników służby cywilnej hrabstwa (*county sheriffs*) (z wyjątkiem Dublina i Corku).

8. Notariusze

Notariusze są powoływani na posiedzeniu jawnym przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego. Do podstawowych funkcji notariusza należą:

- uwierzytelnianie dokumentów;
- poświadczanie i weryfikowanie autentyczności podpisów na dokumentach;
- sporządzanie protestów notarialnych dotyczących dokumentów handlowych takich jak weksle i skrypty dłużne oraz dokumentów na gruncie prawa morskiego;
- odbieranie przyrzeczeń, oświadczeń oraz – z wyjątkiem postępowań przed sądami irlandzkimi – oświadczeń z mocą przysięgi.

Kandydat na notariusza musi złożyć podanie, w którym podaje miejsce zamieszkania i zawód wnioskodawcy, liczbę notariuszy w danym okręgu i liczbę ludności tego okręgu wraz z wyjaśnieniem, dlaczego powołanie nowego notariusza jest konieczne lub w jaki sposób doszło do powstania wakat na stanowisku notariusza. Na potwierdzenie złożonego podania wnioskodawca składa oświadczenie z mocą przysięgi, podczas którego okazuje zaświadczenie potwierdzające odpowiedniość wnioskodawcy do wykonywania zawodu notariusza, na ogół opatrzone podpisem sześciu miejscowych prawników (*solicitors*) oraz sześciu liderów lokalnej społeczności przedsiębiorców. Podanie składa się do pierwszego prezesa Sądu Najwyższego w postaci formalnego wniosku (*notice of motion*). Sekretariat Sądu Najwyższego doręcza ten wniosek sekretarzowi Rady Notarialnej Irlandii (Registrar of the Faculty of Notaries Public in Ireland), sekretarzowi Towarzystwa Prawniczego oraz wszystkim notariuszom prowadzącym praktykę w hrabstwie wnioskodawcy i w sąsiednich hrabstwach.

Powszechnie stosowaną praktyką jest powoływanie notariuszy wyłącznie spośród prawników (*solicitors*). Jeżeli z wnioskiem o powołanie na stanowisko notariusza wystąpi osoba niebędąca prawnikiem (*solicitor*), Towarzystwo

Prawnicze wnosi o to, aby wnioskodawca zobowiązał się wobec pierwszego prezesa Sądu Najwyższego do nieangażowania się w sprawy wiążące się z przeniesieniem własności ani w prace zwykle wykonywane przez prawnika (*solicitor*). Każda osoba składająca podanie o powołanie na stanowisko notariusza musi najpierw pomyślnie złożyć egzamin organizowany przez Radę Notarialną Irlandii.

Uwaga:

zapytania dotyczące aktualnej wysokości wynagrodzenia Rzecznika Generalnego, Dyrektora ds. Oskarżenia Publicznego, urzędników sądowych i urzędników służby cywilnej można przesyłać:

- pocztą elektroniczną lub
- pocztą tradycyjną na adres:
Human Resources
Department of Finance
Merrion Street
Dublin 2

Prawnicy (*barristers*) prowadzą działalność na własny rachunek i ich zarobki są bardzo zróżnicowane.

Prawnicy (*solicitors*) mogą prowadzić działalność na własny rachunek (prowadzić własne kancelarie) lub mogą być pracownikami kancelarii. Ich dochody także znacznie się różnią.

Notariusze pobierają opłatę za każdy poświadczony notarialnie dokument. Choć brak jest przepisów regulujących wysokość tej opłaty, notariusze zasadniczo ustalają jej kwotę na podstawie czasu potrzebnego do poświadczenia dokumentu, kosztów podróży oraz kwoty, jaką zwykle pobierają profesjonalni notariusze za tego rodzaju usługę.

■ Ostatnia aktualizacja: 18/01/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.